



זוהר פרשת שלח (קסג).

מפני מה נקרא איש תם, לפי שלא נשאר בו פסולת כלל, שהרי פריעה היתה בו ונטהר מפסולת ההיא

תמים תהיה עם ה' אלהיך, פתח רבי אילעי ואמר מה בין תם לתמים, באברהם כתוב התהלך לפני והיה תמים, יעקב שנשתלם יותר כתוב בו ויעקב איש תם, מפני מה נקרא איש תם, לפי שלא נשאר בו פסולת כלל, שהרי פריעה היתה בו ונטהר מפסולת ההיא.

זוהר פרשת שלח (קסה).

כל מי שנוטר ברית הקדוש שלא יופגם מזדוגת עמו השכינה ושורה עליו, ולפיכך תמים תהיה עם ה' אלהיך

ועל כן כתוב בו ויעקב איש תם, שלם בכל, אברהם תמים נקרא שלא היה כל כך שלם, אבל תם שלם בכל, מה כתוב בנח, איש צדיק תמים היה בדורותיו, שהרי רשום ברושם הקדוש^[לב] ואמר ראש הישיבה בכל מקום שנאמר תמים, היינו שנרשם ברושם הקדוש באות קיום הברית, ובשביל שנוטר הברית נקרא תמים בדורותיו, מה שכלם לא היו כך שהם השחיתו דרכם, ועל כן נאמר את האלהים התהלך נח, וכי מי יכול ללכת עמו, אלא כל מי שנוטר ברית הקדוש שלא יופגם מזדוגת עמו השכינה ושורה עליו, ולפיכך תמים תהיה עם ה' אלהיך, תמים תהיה, ואחר כך עם ה' אלהיך בהזדוגות אחת, שכיון שתשמור הברית תזכה להיות עם ה' ולא תפרד ממנו, (שלח קסג). ועוד תמים תהיה עם ה' אלהיך, ודאי כמו שהוא תמים כלל אחד, אף אתה תהיה עמו תמים, עמו ודאי, ובמה נעשה האדם תמים, שיהיה ת"ם י"ם, ת"ם, כמו שנדרש, י"ם, כל אותן מדרגות קדושות שלו נקראות י"ם, ואינן נפרשות ממנו לעולם, אף אתה כדמיון זה תהיה, להסיר ממך מדרגות זרות, ולהיות בך מדרגות קדושות סוד של י"ם.. כדמיון זה אדם הלוּבש ציצית נעשה בכל יום תמים, ת"ם בד' כנפות מתוקנות כראוי, י"ם בתכלת ההוא של הדג של שבעים מדרגות הים^[לג] צד הרע כאשר מסתכל באדם הזה אינו יכול להרע לו בעין רעה, ואז הוא ת"ם י"ם עם ה' אלהיו, ממש בתיקון אחד, היא למעלה והאדם למטה, שאחר כך היא נתעלית תוך מדרגות

זוהר פרשת שלח (קסג).

על שנשפע בו כח מדת המלכות, וזה נרמז במה שאמרו חז"ל שזה הדג עולה אחת לשבעים שנה, והיינו הך של שבעים מדרגות הים, כי ים מרמז על

לב. שנולד מהול. לג. מספר שבעים מרמז על כח המלכות כמו שמובא בזהר על הפסוק ימי שנותינו בהם שבעים שנה, והדג של תכלת שהוא חלזון רמז

העליונות^[לד] אף כך האדם נתעלה אחר כך בתפילין תוך מדרגות עליונות, ועל כן תמים
 תהיה עם ה' אלהיך, עמו ודאי.



זוהר פרשת פנחס (רטז).

אסור לשאול בכלדיים

ועוד תמים תהיה עם ה' אלהיך, הרי דרשו החברים שאסור לשאול בכלדיים, בוא וראה
 לאחר שניתנה התורה לישראל הוציאים מהתחייבות של הכוכבים ומזלות, ודבר זה
 למדנו מאברהם, שראה במזלו שלא היה עתיד להוליד בנים, והקב"ה הוציא אותו החוצה,
 כמו שנאמר ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט נא השמימה וגו', ודרשו שא"ל צא מאצטגנינות
 שלך, והעלהו למעלה מהכוכבים וכו', ולפיכך כל העוסק בתורה נתבטל ממנו התחייבות
 של כוכבים ומזלות, אם לומד התורה כדי לקיים מצותיה, ואם לא, כאלו אינו עוסק בה, ולא
 נתבטל ממנו התחייבות של כוכבים ומזלות, כל שכן עמי הארץ שאין נתבטל מהם
 התחייבות של כוכבים ומזלות.

זוהר פרשת בלק (קצג).

אם יקבלו ישראל את התורה מוטב, ואם לא יחזיר העולם לתהו ובהו

כי הגוים האלה וגו' אל מעננים ואל קסמים ישמעו ואתה לא כן נתן לך ה' אלהיך, פתח
 ר' יוסי ואמר (שופטים ה') ה' בצאתך משעיר בצעדך משדה אדום ארץ רעשה, בשעה
 שהקב"ה בא משעיר שלא רצו לקבל התורה ארץ רעשה, מפני מה רעשה, לפי שראה
 שתחזור לתהו ובהו, כי כן התנה הקב"ה עם העולם, אם יקבלו ישראל את התורה מוטב,
 ואם לא יחזיר העולם לתהו ובהו, כיון שראתה הארץ שהזמין הקב"ה לכל האומות שיקבלו
 התורה ולא קבלו, ומכל האומות לא נשתיירו אלא ישראל בלבדם, חשבה הארץ שגם ישראל
 לא יקבלו התורה כמוהם, ולפיכך ארץ רעשה, כיון שאמרו נעשה ונשמע מיד שקטה, זה
 שכתוב ארץ יראה ושקטה, יראה בתחלה ולבסוף שקטה, ובוא וראה לפי שאמרו ישראל
 נעשה, אינם יראים מן כל עשיה שיכולים כל מכשפי העולם לעשות, ולא מכל קוסמים
 ומעננים שבעולם, מה הטעם, אחד בשביל קבלת התורה, ואחד לפי שכאשר הוציאים
 הקב"ה ממצרים שבר לפניהם כל מיני כשפים וקסמים שלא יוכלו לשלוט עליהם.



זוהר פרשת תזריע (מג).

הזמן ההוא אין שורה עליו ברכות, שהרי מן צד הטומאה הוא

אמר רבי אבא בוא וראה אסור לו לאדם להשליך כלי ביתו שאין נצרכים לו או חפץ אחר
 דוגמתו לאמר שמוסר אותו לצד הטומאה, שהרי כמה ממוני הדין מזומנים לדבר
 ההוא לקבל אותו, ומן הזמן ההוא אין שורה עליו ברכות, שהרי מן צד הטומאה הוא, כל

זיו הזוהר

המלכות כידוע בסוד כל הנחלים הולכים אל הים. וענין תפלה ש"י למעלה היינו עליית והתקשרות
 לד. היינו כעין שאמרו חז"ל שהקב"ה מניח תפילין, המלכות בתפארת, ותפלה ש"ר היינו עליית

שכן מי שמזמין ברצונו על אותו צלם העליון שלו שיהיה שייך לאחר ולצד הטומאה, שהרי מה שהוכן עבורו יהי שייך להם, וכשיקרו ימי איש הזה למות, צלם העליון שניתן לו, ככתוב אך בצלם יתהלך איש, בא אותו רוח הרע שהיה מתדבק עמו בכל יום, ונוטל לעצמו את הצלם ההוא, מתלבש בו והולך לו, ואין מחזירו לאיש ההוא לעולם, אז ידע שהוא נדחה מהכל.



זוהר פרשת בלק (רב).

אין לך דבר בתורה שאין בו כמה אורות המאירים לכל צד, מקרא זה הוא כפי פשוטו

כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה לא תשחית את עצה וגו', אמר רבי פנחס כמה טובים הם דרכי ושביילי התורה, שהרי בכל ענין וענין יש כמה עצות כמה טובות לאנשים, כמה מרגליות המאירות לכל צד, ואין לך דבר בתורה שאין בו כמה אורות המאירים לכל צד, מקרא זה הוא כפי פשוטו, ויש בו כפי מדרשו, ויש בו חכמה עליונה להזהיר למי שנצרך אזהרה, אשרי חלקו מי שעוסק בתורה תמיד, כי מי שעוסק בה מה כתוב בו, כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה, והיה כעץ שתול על פלגי מים, למה נסמך זה לזה, אלא מי שעוסק בתורה יומם ולילה לא יהיה כעץ יבש, אלא כעץ שתול על פלגי מים, מה אילן יש בו שרשם, ויש בו קליפות, ויש בו מוח, ויש בו ענפים, ויש בו עלים, ויש בו פרחים, ויש בו פירות, שבעת מינים האלה עולים לשבעה עשר ולשבעים^[לה] אף דברי התורה יש בהם פשט המקרא, דרש, רמז שהם רמזי חכמה, גימטריאות, סודות צפונים, סודות נסתרים אלה על אלה, פסול וכשר, טמא וטהור, אסור ומותר^[לו] מכאן ולהלאה מתפשטים ענפים לכל צד, והיה כעץ שתול על פלגי מים ודאי, ואם לא, אין הוא חכם בחכמה, בוא וראה כמה חביבים הם אותן העוסקים בתורה, שאפילו בזמן שהדין תולה בעולם וניתנה רשות למשחית להשחית, פוקד הקב"ה לו על אותן העוסקים בתורה, וכך אומר לו הקב"ה, כי תצור אל עיר בשביל עונות הרבים שחוטאים לפני, ונתחייבו בדין לימים רבים, מהו רבים, שלשה ימים זה אחר זה, שניכר שיש דבר בעיר, מניין שימים רבים שלשה ימים הם, שכתוב (ויקרא ט"ו) ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים, וכי ימים רבים הם, אלא שלשה ימים זה אחר זה נקרא ימים רבים, אף כך כי תצור אל עיר ימים רבים, שלשה ימים זה אחר זה, שניכר שיש דבר בעיר, בוא ואפקוד אותך על בני ביתי, לא תשחית את עצה, זה התלמדי חכם שנמצא בעיר, שהוא עץ חיים, עץ שנותן פירות, ד"א את עצה, זה שנותן עצה לעיר איך להנצל מן הדין, ומלמד להם דרך ללכת בה, ולכן לא תשחית את עצה לנדרוח עליו גרון, לדחות עליו הדין, ולא להושיט עליו רחב הלוהט חרב השנון, אותה החרב ההורגת לשאר אנשים שבעולם, כי ממנו תאכל, וכי אותו המחבל אוכל ממנו, לא, אלא כי

זיו הזוהר

מן הז' נכלל בו עשרה, והיינו שבעים. לו. פסול וכשר טמא וטהור אסור ומותר כל זה נחשב לחלק אחד דהיינו חלק ההלכות.

והתקשרות התפארת עם חב"ד, אף כלך האדם כעין זה שנתעלה ונתקשר בקדושה עליונה על ידי הנחת תפילין. לה. שבעה עשר ושבעים רמז שכל אחד

ממנו תאכל היא^[לז] אותו הר התקיף, המדרגה שכל רוחות החזקים והקדושים יוצאים ממנה^[לח] שאין הנאה ועונג לרוח הקודש בעולם הזה אלא תורתו של זכאי ההוא, כביכול זה הזכאי מפרנס לה ונותן לה מזון בעולם הזה החשוב מכל קרבנות שבעולם, בקרבן מה כתוב (שיר ה') אכלתי יערי עם דבשי, אכלו רעים, ומיום שחרב בית המקדש ובטלו הקרבנות אין לו להקב"ה אלא אותן דברי התורה, וחידושי תורה שנתחדש בפיו, לפיכך כי ממנו תאכל היא, שאין לה להשכינה הקדושה מזון בעולם הזה אלא ממנו ומחבריו שהם כמוהו, וכיון שממנו תאכל והוא זן אותה, אותו לא תכרות, הוי זהיר בו שלא תקרב אליו, כי האדם עץ השדה, זה שנקרא אדם המפורסם למעלה ולמטה, עץ השדה הוא, עץ גדול וחזק הוא שאותו השדה אשר ברכו ה' סומך עליו^[לט] הוא עץ הנודע לשדה ההוא תמיד, לבא מפניך במצור, דבר זה חוזר לראש המקרא, שנאמר לא תשחית את עצה, היינו את זה שנותן להם עצה ומתקן לעיר איך לבוא מפניך במצור, הוא נותן להם עצה לתקן הפגם ולחזור בתשובה, ומתקן להם כלי זיין חצוצרות ושופרות, לבא מפניך, מהו לבא מפניך, לבוא לפני ולברוח מפניך מלפני הפחד שלך, במצור, במקום שעליונים ותחתונים אין יכולים ליכנס שמה, ואיזו הוא, זו המדרגה שבעלי תשובה נכנסים שמה, זה הוא מצור, מקום חזק והר קשה^[מ] וכיון שלוקחים עצה הזאת אני מכפר עונותם ונתקבלים ברצון לפני, כל זה פוקד הקב"ה על אותן העוסקים בתורה, לפיכך זכאים הם אלה העוסקים בתורה, וכל המתגעים בתורה לשמה הם נקראים עצים גדולים בעולם הזה.



זיו הזוהר

לז. דורש תאכל בלשון נקבה נסתרת, ולא בלשון זכר נוכח. לח. זו מדת המלכות שממנה יוצא כל מיני השפעות לעולם הזה בפרטיות. לט. שדה אשר ברכו ה' זו המלכות. מ. זה עולם הבינה.